

У Е-новинама, електронском подлистку Пешчаника, својеврсној дигиталној верзији Бетона, осванула је пре неколико дана потерница намењена Соњи Лихт. Као ексклузивна вест објављено је да ће она бити нови амбасадор Србије у Сједињеним Америчким Државама и да ће то именовање доћи као награда за њено ангажовање у победи на парламентарним и председничким изборима.

Познавајући начин политичких обрачуна, којима се упорно служи Пера Луковић, иначе главни уредник овог подлистка, није велико изненађење да је и Соња Лихт стигла на ред да буде изложена најприземнијој медијској хајци. Овај агилни колумниста и друштвено-политички радник либерално-демократског опредељења толико пута нам је демонстрирао свој богати репертоар увреда, дифамација, подметања и највулгарнијих личних напада управљених управо ка томе да се политички противник што више понизи. Ни Соња Лихт није могла да буде изузета.

Њен основни политички грех је у томе што, како то каже Пера Луковић, више не личи на ону Соњу Лихт из периода власти Слободана Милошевића, када је била њен велики противник. Сада је постала опскурни присталица и агитатор Демократске странке и председника Републике. Напустила је табор бескомпромисних бораца грађанске оријентације и није пружила подршку деловању Либерално демократске партије, што је грех који се не опрашта. Поготово када идеолошко језгро ове бескомпромисне грађанско либерално демократске странке чине управо представници оних „водећих“ невладиних организација, који се отворено баве политичком агитацијом и изборним кампањама.

Сада када је почела фаза захвалности, Соња Лихт је награђена као прва на листи заслужних, јер је до последњег атома љубави стајала уз Бориса Тадића, објашњавајући нам колико је председник визионар и углавном геније. Она, по тумачењу главног уредника овог пешчаног подлистка, није више један од највећих српских непријатеља из времена када је водила Фонд за отворено друштво (Сорош фондација), већ се сврстала уз режимске апологете и постала политички рентијер и део победничке клијентеле. Очигледно је да је и раније Соња Лихт постала мета напада, онда када је покушала – што и данас чини – да у наш политички живот и функционисање странака унесе не само помирљивост, већ толико потребну трезвеност и осећај одмерености у давању политичких оцена и вођењу дијалога. Она никада није прелазила из фонда у невладине организације, како се подмеће у овој одурној потерници, јер је и сâм Сорош фонд у тим оловним деведесетим био покретач грађанског друштва и деловања невладиних организација.

Знајући ову чињеницу, јасно је да Соња Лихт никада није ни напустила деловање у невладином сектору, већ је она била и остала један од најупорнијих активиста још од студентских догађаја 1968. године. Њен политички грех је тим већи што је она имала довољно грађанске храбрости и политичке мудрости да укаже на потребу да се деловање невладиних организација одвоји од разорне политизације и отворене страначке инструментализације. И у томе је тежиште спора, у настојању Соње Лихт да невладином сектору врати изворну мисију грађења стабилног друштва и делатне

јавности, који ће моћи да у односу са државом заступају темељне демократске вредности, а да не буду страначки прирепак у разорним политичким борбама.

У питању је била одбрана смисла деловања невладиног сектора у овим тешким транзиционим временима, када је друштво најизложеније политичким манипулацијама разних врста. Њен неопростиви грех је и у томе што се није придружила захтеву неких парapolитичких невладиних организација да Европска унија појача притисак на Србију и обустави преговоре пре него што буду изручени Хагу сви оптуженици за ратне злочине. Став Соње Лихт да се таквом иницијативом само даје подстрек противницима сарадње са Хагом и уласку Србије у Европску унију био је веома разложен. И однос према агресији НАТО пакта такође је био у складу са њеним схватањима међународних односа. Овакво њено реаговање виђено је као прорезимско и сврстало је дефинитивно на непријатељску страну. Она је тада, поред многих људи, стављена на листу за одстрел, о чему сведочи и ова потерница.

У нашој јавности су поједини изборили посебну привилегију да се на најбруталнији начин обрачунавају са људима који не деле њихове политичке ставове, при чему се такав начин опхођења усхићено проглашава као врхунац духовитости. Велики политички грех Соње Лихт је и у томе што је отворено критиковала Либерално демократску партију, а хвалила Демократску странку, тврдећи да су све врсте „екстремизма“ подједнако опасне.

Критиковање Либерално демократске партије Пера Луковић као њен истакнути идеолог, функционер и посланички кандидат доживљава као нечувену дрскост јер ставови ове наше свете политичке краве једноставно не могу бити критиковани. То су непатворене истине и нека врста идеолошких аксиома, политичка панацеја, која се не сме доводити у питање. Ко год се усуди да то учини, биће веома брзо на некој од потерница или у Пешчанику, Бетону или личним е-новинама Пере Луковића. Ни овог пута није остала поштеђена породица Соње Лихт, будући да се подразумева да ништа не може бити свето када је у питању обрачун са онима који су прешли на другу страну. Једини који могу и јесу изузети од бескомпромисне критике су представници осам „водећих“ невладиних организација које су од Европске уније затражиле да се не одустане од притиска на Београд. Али никад се не зна, можда ћемо се и изненадити ко ће бити следећа мета напада.

Соња Лихт је као истакнути активиста невладиног сектора већ дужи период изложена хајци и то управо од оних самопроглашених невладиних организација чији је делокруг заштита људских права, а које се отворено баве пропагандом програма и циљева Либерално демократске партије и тиме обесмишљавају деловање невладиног сектора као основног гаранта јачања друштва, а не само странака. На тај начин се дезавуише укупни невладин сектор и увлачи на попрште страначких политичких борби, где њему никада и није било место. И то је основна идеја коју упорно заступа Соња Лихт, идеју враћања невладиних организација њиховом основном циљу – јачању и изградњи стабилне и институцијама ојачане и подржане друштвене заједнице и афирмацији улоге самосвојног и политички пунолетног грађанина у стварању савременог демократског друштва.

Потерница за Соњом Лихт

Пише: Маринко М. Вучинић
понедељак, 14 јул 2008 19:07

У оваквом деловању невладиних организација улога Соње Лихт је веома значајна и она је израсла у симбол друштвеног активисте, чији хоризонт није сведен само на варљиви свет дневне политике и политичког прагматизма. Није потребно наводити са колико је грађанске и људске храбрости Соња Лихт улазила у борбу за одбрану либералних и грађанских начела у време ауторитарног Милошевићевог режима. Напади којима је изложена, па и појава ове потернице само сведоче о немоћи тзв. либерално демократских политичких кругова да изађу из тог сада већ мртвог угла политичке бескомпромисности и учествују у демократском дијалогу.

Главни уредник Е-новина остаће и даље заточеник своје „идеолошке и политичке бескомпромисности“, зато се с пуно права можемо запитати ко ће бити следећа мета и за ким ће бити издата нова потерница. Оно што посебно изненађује је да у нашој јавности међу мноштвом невладиних организација и стотинама независних и либералних интелектуалаца нема ни речи осуде харанге против Соње Лихт. Ова чињеница само указује на то до које мере је у нашем друштву уништена солидарност и осећај да се увек морамо залагати да заштитимо достојанство људи који остају верни основним демократским и либералним вредностима.

10. јул 2008. године